

[Oluf Pedersen.]

Frugten af andres Arbejde. Jeg vil gerne spørge den højtærede Regering, om den tænker paa at opfylde dette Løfte. Hidtil har man handlet stik derimod, og man har høstet Frugt i Forhold til sine Gerninger. En Grundskyld, betalt af Grundrentens Ejere, til Afskaffelse af Skatter og Nedbringelse af Gæld aabner Mulighed for økonomisk Tilpasning, og dette er derfor Nøglen til Krisens Afhjælpning. Det forstaaer et større og større Antal danske Landmænd, og dette Forhold bør Regeringen benytte sig af gennem Indfrielse af de Løfter, den har givet.

Det foreliggende Lovforslag afleder ikke Krisen, det ændrer ikke ved de for Landbruget og Arbejderne uretfærdige Prisforhold, men flytter kun lidt om paa Gælden. Lovforslaget bygger paa Betænkninger, der er afgivet dels af Professor Vinding Kruse, dels af Statsministeriets Udvalg. I den Betænkning, som er afgivet af Professor Vinding Kruse, fældes der en haard Dom over de hidtil trufne Foranstaltninger, han kalder dem demoraliserende, overfladiske og udviklede. Denne Kritik falder udmærket sammen med den Kritik, vi fra Retsforbundets Side har rejst. Professor Vinding Kruse vender sig endvidere — og ogsaa heri er vi fuldkommen enige med ham — imod Tanken om at bruge Statskassens Midler til en Gældssanering. Derimod maa vi beklage, at det i det Forslag, Professoren har udarbejdet, kniber lidt for ham selv med at holde Fingrene fra Fadet.

Jeg vil gerne med det samme om Professor Vinding Kruses Arvelovforslag, som ikke er til Behandling her, men som staar i Betænkningen, sige, at det forsøger jo blot at flytte Jordmonopolet, medens vi fra vor Side ønsker at ophæve Jordmonopolet ud fra den Betragtning, at alle Mennesker har lige Ret til Guds grønne Jord. Paa dette Punkt er vi altsaa ikke enige med Professor Vinding Kruse.

Saa er der Statsministeriets Udvalg. Det gør opmærksom paa de urimelige Prisforhold for Landbruget, men da Udvalget ikke har haft til Opgave at stille Forslag til Afledning af Krisen, men at stille Forslag til Sanering af Gælden under de givne Forhold, har man ladet dette Forhold ligge. Men Statsministeriets Udvalg peger dog paa, at en Sænkning af Obligationsrenten hæver Grundværdierne i Byerne, og man mener, at det maaske kunde være naturligt at beskatte disse — altsaa en Grundskyld, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen var inde paa. Man kunde med

ganske samme Ret henvise til, at hvis der i de gode Tider for Landbruget havde været en stigende Grundskyld, saa var Priserne paa Ejendommene og dermed Gælden ikke blevet jobbet op, og nu da Priserne falder, var Grundskylden automatisk faldet, saaledes som vi saa det efter Loven af 4. Oktober 1919.

At Grundskylden hindrer Gældens Stigning og svinger med Konjunkturerne, er uomtvisteligt, saaledes som det blev sagt af de sjællandske Husmænd i Sommeren 1931. Det var, inden man endnu havde fundet paa, at Krisen skulde stamme fra Udlandet. De sjællandske Husmænd udtalte dengang — jeg beder om Formandens Tilslædselse til et ganske kort Citat —:

„Vi fremhæver saa kraftigt, vi kan, at fordi man ikke gennem Aarene har fulgt de af Husmandsforeningerne anviste Veje, er Kapitalen rykket ind paa den danske Jord, og dette maa anses for den væsentligste Aarsag til, at det danske Landbrug under Krisen ser sin Eksistens saa stærkt truet.“

Om vor Stilling til Lovforslaget vil jeg sige, at vi i Hovedsagen kan tiltræde Forslaget om Konvertering. Dog vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg tror, det er betimeligt at advare imod en alt for overdreven Virksomhed fra Krisefondens Side, for saa vidt der da ikke skal ske det, at Statsministeren bliver tvunget til at gennemføre noget, som han nyliq har advaret imod.

Hvad Rentelettelsen angaar, tør jeg ikke bestride, at den er nødvendig, og heller ikke, at den er retfærdig, og jeg vil for saa vidt ikke vende mig imod den, selv om den løser Problemet paa en helt anden Maade og meget daarligere, end det vilde være sket ved Gennemførelsen af en Grundskyldslovgivning; men jeg vil dog sige, at hvis man vil gennemføre en Rentelettelse, forekommer det mig at være ligetil, at saa er det dem, som har Pengene til gode, som maa tabe en Del af Renten, naar Skyldnerne ikke skal betale. At lade andre, ja, efter Lovforslaget saagar det kriseramte Landbrug betale, er efter mit Skøn ganske urimeligt.

For mig er det ogsaa urimeligt, at den egentlige Højfinans med de mange Obligationer i Danmarks Jord skal gaa fri, medens Haandværkerne skal tabe deres Arbejdsindsats. En saadan Arbejdsindsats burde være sikret ved Arbejdspant. Det er urimeligt, at der skal tages Pant i kommende Værdier, og at han, som har bygget og skabt Værdierne, ingenting faar, medens han, som forud har udlaant, inden disse Værdier var skabt, faar Pant i de